

Βιβλιοπαρουσίαση

Τίτλος:

Μαμά μου, επί.....

Συγγραφέας:

Γιόρτζια Τσαρίνη-Γεωργιάδη.....

Εκδότης:

Ξαβριάνης.....

Τι μου άρεσε περισσότερο από το βιβλίο που διάβασα;

Ο Χάρου... δεν είχε μαμά Ελεφαντίνα.....
Απέκτησε μαμά την Αμίχλα που ήταν
καρδιακή.....
Η Αμίχλα του φράντιζε και ο Χάρου...
την... είχε για μαμά του.....
Όταν ξέσπασε... πόρα... φούσκασε το
ποτάκι και παρέσυρε την Αμίχλα...
Ο Χάρου πέντανσε την προβάσκλα του...
χάνα... παστέι... η Αμίχλα την έσω-
σε... και έζησαν χαρούμενοι.....

Όνομα: Ευάγγελος... **Επίθετο:** Κάτορος.....

Ημερομηνία: Αέμητη 13 Οκτωβρίου 2022

Βιβλία
που προάγουν τη
συναισθηματική
νοημοσύνη

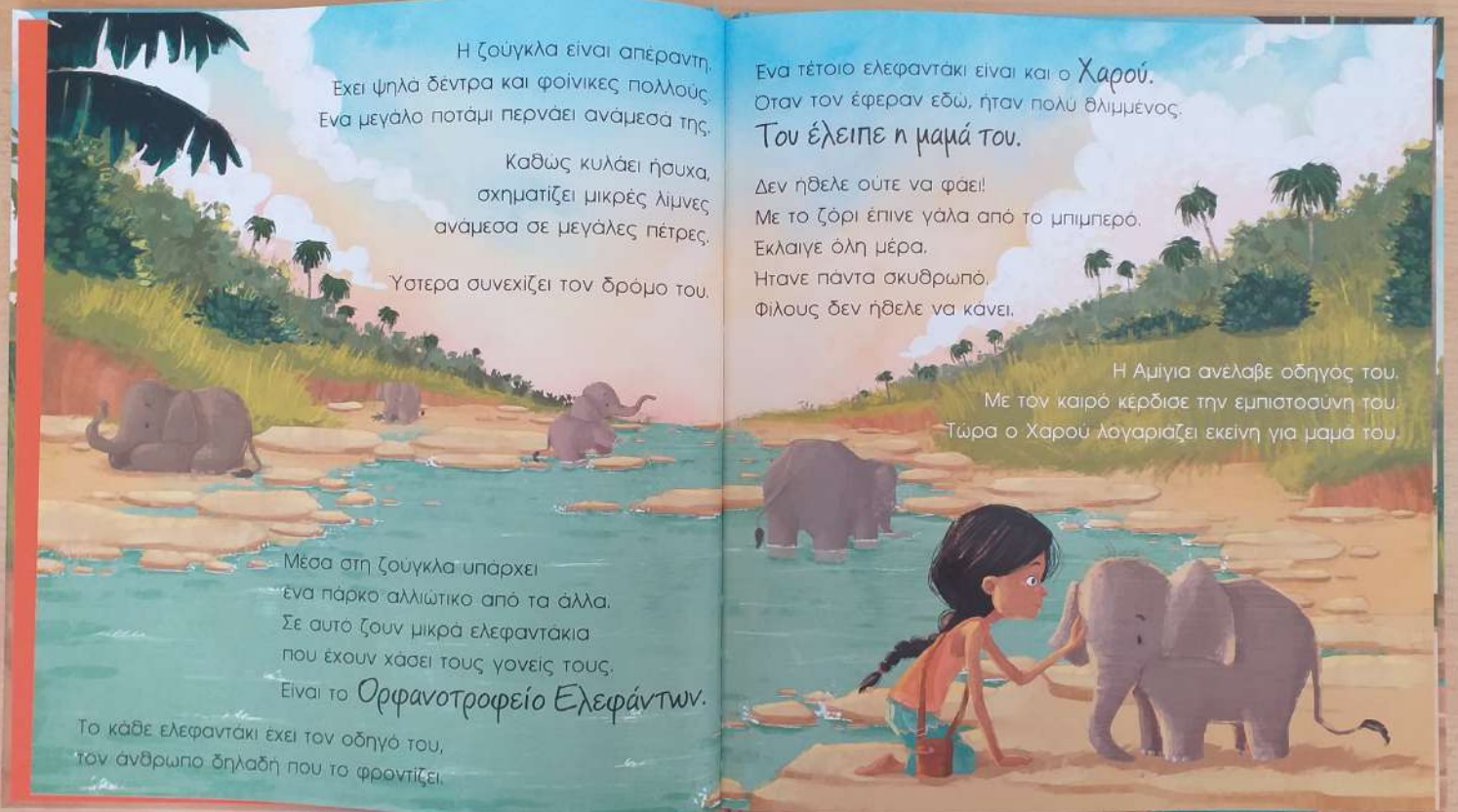
Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη

Μαμά μου, εσύ

Εικονογράφηση
Γιάννης Σκουλούδης

Η μαμά μπορεί να έχει
χίλια πρόσωπα,
λέγεται όμως πάντοτε «Αγάπη»

 Σαβάλας
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η ζούγκλα είναι απέραντη.
Έχει ψηλά δέντρα και φοίνικες πολλούς.
Ένα μεγάλο ποτάμι περνάει ανάμεσα της.

Καθώς κυλάει ήσυχα,
σχηματίζει μικρές λίμνες
ανάμεσα σε μεγάλες πέτρες.

Υστερα συνεχίζει τον δρόμο του.

Μέσα στη ζούγκλα υπάρχει
ένα πάρκο αλλιώς από τα άλλα.
Σε αυτό ζουν μικρά ελεφαντάκια
που έχουν χάσει τους γονείς τους.
Είναι το **Ορφανοτροφείο Ελεφάντων**.

Το κάθε ελεφαντάκι έχει τον οδηγό του,
τον άνθρωπο δηλαδή που το φροντίζει.

Ένα τέτοιο ελεφαντάκι είναι και ο **Χαρού**.
Όταν τον έφεραν εδώ, ήταν πολύ θλιμμένος.
Του έλειπε η μαμά του.

Δεν ήθελε ούτε να φάει!
Με το ζόρι έπινε γάλα από το μπιμπερό.
Εκλαιγε όλη μέρα.
Ήτανε πάντα σκυθρωπό.
Φίλους δεν ήθελε να κάνει.

Η Αμιγία ανέλαβε οδηγός του.
Με τον καιρό κέρδισε την εμπιστοσύνη του.
Τώρα ο Χαρού λογαριάζει εκείνη για μαμά του.

“Θα πνιγεί! Δε θα την ξαναδώ!” σκεφτόταν ο ορφανός ελέφαντας και άκουγε το βουητό του ποταμού όλο και πιο κοντά του.

Τίναξε ανησυχος τα αυτιά του.
Ενίωσε το ραβδί να τον κρατάει αιχμάλωτο.
Το ποτάμι κατέβαινε τώρα με πιο πολλά νερά.

“Θα φύγεις από δω μόνο αν κινδυνεύσεις από το ορμητικό νερό” θυμήθηκε τα λόγια της Αμιγία.

Και μετά...

...έτρεξε να τη σώσει.

«Να της δώσουμε κάτι να πιάσει»
φώναζαν οι οδηγοί και έψαχναν εδώ κι εκεί.

Ο Χαρού πλησίασε στην όχθη.
Τέντωσε τη μεγάλη προβοσκίδα του
όσο περισσότερο μπορούσε.

«Αμιγία, εδώ! Εδώ!

Πιάσου από την προβοσκίδα» φώναξε.

Η Αμιγία προσπάθησε να πλησιάσει.
Το νερό την παράσερνε. Δυσκολεύτηκε πολύ.
Στο τέλος τα κατάφερε.

Σε λίγο...

...σταμάτησε η καταιγίδα.
Βγήκε και το ουράνιο τόξο.

«Μου έσωσες τη ζωή, Χαρού μου, και σε ευχαριστώ»
είπε η Αμιγία και αγκάλιασε το ελεφαντάκι.
«Όμως... γιατί άφησες τη θέση σου;
Κινδύνεψες πραγματικά από το νερό.»

«Ψέματα δε θα σου πω.
Άκουγα το ποτάμι να κατεβαίνει με φούρια
και, πριν προλάβω να σκεφτώ αν κινδυνεύω από αυτό,
είδα εσένα τρομαγμένη να παλεύεις στο νερό...»

...και αφού κινδύνεψες εσύ
από τον φουσκωμένο ποταμό,
ήταν σαν να κινδύνευα εγώ.
Ξέρεις πως, τώρα πια, εσένα έχω για μαμά μου.
Και σ' αγαπώ, είσαι ο χτύπος της καρδιάς μου»
είπε το ελεφαντάκι κι έσταξε μέλι η γλώσσα του.

Η οδηγός το αγκάλιασε.

«Σκέψου...» συνέχισε ο Χαρού
«αν χανόσσουνα στον ποταμό, θα 'μενα πάλι ορφανο.
Πώς θα το άντεχα αυτό.»

Η Αμιγία κατάλαβε.
Φίλησε τρυφερά το ελεφαντάκι της
και του υποσχέθηκε
πως θα το φροντίζει πάντα
και θα το αγαπά,
σαν πραγματική **μαμά** του.